

ust. 1, osób prawnych i obywateli tych państw obowiązani są zgłosić swoje długi i wierzytelności w instytucji sprawującej zarząd przymusowy, w terminie określonym w zarządzeniu Ministra Skarbu ogłoszonym w Monitorze Polskim.

Art. 6. Osoby sprawujące zarząd majątku ruchomego lub nieruchomego podpadającego pod przepisy niniejszego dekretu oraz osoby, w których posiadaniu znajduje się taki majątek, obowiązane są przekazać go instytucji sprawującej zarząd przymusowy na jej żądanie.

Art. 7. 1. Świadczenia wynikające z zobowiązań określonych w art. 5 winny być spełnione do rąk instytucji sprawującej zarząd przymusowy w trybie przepisów niniejszego dekretu.

2. Instytucja ta jest uprawniona do dochodzenia wszelkich pretensji i ich egzekwowania.

3. Uiszczenie długu pieniężnego następuje przez dokonanie zapłaty do rąk instytucji sprawującej zarząd przymusowy.

4. Sposób uiszczenia długów niepieniężnych określi rozporządzenie Ministra Skarbu.

Art. 8. Uiszczenie długu w sposób wskazany w art. 7 zwalnia dłużnika od zobowiązania, wszelkie zaś inne sposoby uiszczenia nie mają skutków prawnych.

Art. 9. 1. Z majątków, objętych zarządem przymusowym stosownie do artykułów poprzedzających, Państwo Polskie zaspokoić swaje roszczenia a nadto może zaspokoić roszczenia polskich osób prawnych i obywateli polskich w stosunku do państwa obcego, jego obywateli i osób prawnych, których majątek podlega przepisom art. 1 ust. 1.

2. Zasady i tryb postępowania w przedmiocie zaspokojenia roszczeń, oznaczonych w ust. 1, określi Minister Skarbu.

Art. 10. 1. Kto wykracza przeciwko zarządzeniu Ministra Skarbu przewidzianemu w art. 5 przez niedokonanie rejestracji swych długów i wierzytelności,

podlega karze aresztu do 6 miesięcy i grzywny do 200.000 złotych albo jednej z tych kar.

2. Tej samej karze podlega, kto rozporządza majątkiem wbrew przepisowi art. 1 ust. 2 lub nie dokonuje przekazania majątku wbrew przepisom art. 6 bądź też spełnia świadczenia wynikające z zobowiązań w sposób niezgodny z ustalonym w art. 7 niniejszego dekretu.

Art. 11. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych oraz Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

Art. 12. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Spraw Zagranicznych:

Zygmunt Modzelewski

w/z Minister Żeglugi

i Handlu Zagranicznego:

Kazimierz Petruszewicz

343

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 października 1946 r.

w przedmiocie określenia wielkich i średnich przedsiębiorstw przemysłu włókienniczego.

Na podstawie art. 3 ust. 1 lit. A ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za wielkie i średnie przedsiębiorstwa przemysłu włókienniczego w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. A pkt 16 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) uznaje się:

1) przedsiębiorstwa bawełny o numeracji średniej i cienkiej;

2) przedsiębiorstwa wełny czesankowej;

3) roszalnie i przedsiębiorstwa lnu, konopi i juty zdolne zatrudniać przy produkcji ponad 100 pracowników na jedną zmianę;

4) przedsiębiorstwa zgrzebne, odpadkowe (w tym i wigoniowe) bawełny i wełny oraz odpadków i włókna ponownie przetworzonego, posiadające więcej aniżeli jeden zespół zgrzebny, bez względu na ilość posiadanych wrzecion przednych;

5) stanowiące samodzielne przedsiębiorstwa: fabryki waty tła celów przemysłowych, posiadające ponad 2 zespoły, oraz szarpanie

szmat, odpadków, dzianin, ścinków tkanin, posiadające ponad 10³ bębnow szarpiających;

6) zakłady produkujące włókno sztuczne lub syntetyczne ciągle lub cięte;

7) tkalnie bawełny lub włókien łyżkowych, posiadające ponad 24 krosna mechaniczne;

8) tkalnie wełny, posiadające ponad 8 krosien mechanicznych;

9) tkalnie jedwabiu, posiadające ponad 12 krosien mechanicznych szwajcarskich specjalnych; zwykle krosna mechaniczne bawełniane liczą się: 2 krosna dla bawełny za jedno specjalne szwajcarskie;

10) przedsiębiorstwa produkujące filce tłoczone oraz stożki do kapeluszy (kapeliny), posiadające ponad 2 zespoły grzebne;

11) tkalnie tasiem plecionych i tkanych, z wyłączeniem tkanin technicznych i pasów tkanych, posiadające ponad 160 maszynek plecionkarskich; w przedsiębiorstwach posiadających krosna mechaniczne uważa się jedno krosno za równoważnik 10 maszynek plecionkarskich;

12) zmechanizowane farbiarnie, przystosowane do potrzeb przemysłu włókienniczego, zdolne zatrudnić przy produkcji ponad 25 pracowników na jedną zmianę, albo częściowo zmechanizowane, zatrudniające ponad 50 pracowników na jedną zmianę oraz wykończalnie tkanin, zatrudniające ponad 50 pracowników na jedną zmianę;

13) przedsiębiorstwa pończosznice, posiadające więcej aniżeli 20 sztuk pończosznich maszyn okrągłych stopkowych motorowych (automatów) albo ponad 20 sztuk maszyn okrągłych pończosznich jednolitych (produkujących stopkę i cholewkę), albo ponad 1 zespół kotonowy o 24 głowicach (3 maszyny cholewkowe i 1 stopkowa po 24 głowice), albo więcej aniżeli jedną maszynę jednolitą o 24 głowicach;

14) przedsiębiorstwa trykotażowe, posiadające więcej aniżeli 32 maszyny saneczkowe; w przedsiębiorstwach posiadających maszyny innych typów, a mianowicie typu osnowowego, workowego, challenge lub raszkowego uważa

się maszynę osnowową lub saneczkową motorową za równoważnik dwóch maszyn saneczkowych, maszynę typu challenge lub raszkowego za równoważnik jednej maszyny saneczkowej, a maszynę typu workowego za równoważnik $\frac{2}{3}$ maszyny saneczkowej.

§ 2. Dla ustalenia, czy przedsiębiorstwo przemysłu włókienniczego, posiadające maszyny różnych typów, podlega przepisowi § 1, należy wszystkie maszyny tego przedsiębiorstwa zsumować według podanego równoważnika.

§ 3. Dla ustalenia, czy przedsiębiorstwo przemysłu włókienniczego, posiadające różne działy produkcyjne, podlega przepisowi § 1, należy dla każdego działu ustalić ułamek, którego licznik stanowi rzeczywistą ilość maszyn tego działu, a mianownik — ilość maszyn, ponad którą przedsiębiorstwo danego typu zostaje zaliczone do średniego i wielkiego przemysłu włókienniczego, po czym ułamki poszczególnych działów zsumować. Skoro suma przewyższy jeden, uważa się, że przedsiębiorstwo podlega przepisowi § 1.

§ 4. Przy określaniu, które z przedsiębiorstw wymienionych w § 1 rozporządzenia ulegają przejęciu na własność Państwa, nie bierze się pod uwagę maszyn i urządzeń pomocniczych i przygotowawczych, znajdujących się w przedsiębiorstwach, a niezwiązanych z produkcją.

§ 5. Przedsiębiorstwa przemysłu włókienniczego typu nie wymienionego w § 1 niniejszego rozporządzenia ulegają przejęciu na własność Państwa, o ile zachodzą warunki wymienione w art. 3 ust. 1 lit. B ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17).

§ 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Przemysłu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Przemysłu:

Hilary Mine

344

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ, ZDROWIA, PRZEMYSŁU, ODBUDOWY, ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ ORAZ ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 6 listopada 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Skarbu, Sprawiedliwości, Oświaty, Rolnictwa i Reform Rolnych, Komunikacji, Poczty i Telegrafów, Leśnictwa oraz Apropowacji i Handlu o ogólnych przepisach dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy.

Na podstawie art. 1 ust. 1, art. 2 ust. 1 lit. a i c oraz ust. 2 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca

1928 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 325) oraz art. 327 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia